

בצריחהן כלי־נשק פורצי־שריון (טרם נודע על קוטרם של אלה). כל הכלים האלה, משני הסוגים הנ"ל, יימסרו לרשות הגייסות־הקלים (בראש ורא־שונה, כנראה — לגונדות־הסיוור, הגדודים של „דרגונים־ממונעים” וגונדות־הנשק־הכבד — שבמסגרת ה„בריגדות־הקלות”). כלי־הרכב הנמסרים ע”י הבריטים יהיו טעונים בדק יסודי, שיעשה בחלקו — בבריטניה, ובחלקו — בשביצריה גופה.

סוגיה הראויה לעיין בפני עצמו, והנה, בינתיים נישג הצבא השביצרי (לפי הצעת הקצין־הראשי לגייסות־הקלים, ומחלקת־החימוש של המטה) לרכישת שריון קל. הכננה — לרכב ממוצא בריטי: 64 מכוניות־שריון מהטיפוס „סטאגהאונד” ו־300 „קאריאס” (20־זחלים משוריינים־למחצה קלים, בדומה ל„גושאי־הברן”). מכוניות „סטאגהאונד” הן בנות 4 גלגלים ובעלות צריח. בשביצריה יתקינן

מ.אסטרטגיה־אטומית — ל.טקטיקה אטומית?

נראה, שהידיעות האחרונות על סדרת פיצוצי פצצות־אטום במדינה המדברית שבדרום־מערב ארה״ב, בסוף אוקטובר וראשית נובמבר ש.ז., — משיכות בחיוב על השאלה שהוצגה בשעתו ב„מערכות” (חוב' ס"ו—ס"ז), „ציוני־מבוא” למדור המוקדש לסוגית המלחמה־האטומית); באיזו מידה ניתן ליצר „פצצות־כיס” אטומיות, שתפתחנה פתח להפעלתו הטקטית של נשק זה? ואם אמנם זוהי המסקנה מכמה מן הידיעות הנ"ל — כי אז יתכן, שתוך מספר שנים ישתנו מיסודם המושגים לגבי תחומי השימוש בנשק־האטום; וממילא, גם לגבי טיב השפעתו על מצבים טקטיים בהתנגשויות בין גייסות ועל המהלכים האופרטיביים בזירת־מלחמה. כמה מהאפשרויות הנובעות, אולי, מכך — צוינו באותה סקירה (חוב' ס"ז—ס"ז, עמ' 65—70). דוגמה מוחשית אחת לתמורות המסתמנות במושג־היסוד ניתן לראות בידיעה על הפעלת נסיונות של גייסות במסגרת ניסוי־תמרון אטומי (בענין הצד הטכני־הבטחוני הכרוך בכך — ראה בחוברת הנ"ל, עמ' 96—97, „החייל בשוחה — והפצצה האטומית”). אין ספק שמן הדין יהיה לעקוב אחר ההתפתחות בשטח זה, שכן אין זה מן הנמנע כלל, כי להפעלה הטקטית של הנשק האטומי — תהא נודעת משמעות מרחיקת לכת. לגבי השגות־קרב והלכות־מלחמה.

מה מחירו של חייל מיליציוני?

טמלים, טמלים־ראשונים ורבי־טמלים) היה 2.140 פרנק. ואילו להכשרתו של קצין (לייטננט המקביל לסגן־משנה בצה"ל) נדרשו 7.300 פרנקים נוספים.

יש להצטער על כך, שבסיכום שהגיע ליד המערכת, לא נכללו ציוני ההוצאות שהוצאו ל„תקופות האימונים השנתיים” (הנמשכים כשבועים); וכן לא צוינו הסכומים, המוצאים לקיום החובה האישית של קליע־הבמטות, מדי שנה; עכ״פ, קיימת התחמשת לצורך זה — כי מהסך של 190 מיליון פרנק שהוצא ב־1950 לרכישת ציוד־מלחמה על כל סוגי, הוקדש סכום של 52 מיליון פרנק — הגדול שבכל הסעיפים — לתחמושת. יתכן, שסעיף זה כולל הפעם גם את המושקע בהכנות המתנהלות עתה למסירת תחמושת מתאימה לשמירת־קבע־עצמית לכל אנשי־כוחות־המגן, המחזיקים את הרובים או האקדחים בביתם (בעצם, כמעט כל אנשי־המיליציה, שיצטרכו לשאת כלי־נשק אישיים עם התיצבם לשירות).

בשעת הדיונים בפרלמנט השביצרי בדבר הוצאות־המדינה בשנת 1950 — נתפרסמו מספרים בענין ההוצאות הממוצעות להכשרתם של חייל וקצין בצבא המיליציוני של שביצריה (שמבנהו ואורח־שירותו נוקבי־לים, מבחינות רבות, לאלה של כוחות־המיליציה לואים שבצבא־הגנה־לישראל). ציוני־הסכומים ניתנו, כמובן, בפרנקים־שביצריים; ערכו של פרנק זה, בשוק־המטבע הבין־לאומית הנו 4,35 פר' לדולר אמריקאי או 10 פר' ל־לי״ש. לפי נתונים אלה עלתה הכשרתו של חייל־טיירו, המשרת כ־130 יום (בחיל־הרגלים), בשנה הראשונה של חובת־השירות שלו, כ־2900 פרנק. אין ציון לכך, האם נכללות בסכום זה רק ההוצאות הישירות, החלות על הפעלת הטירון בשדות־וב„קורס־הטיירנים” שלו — או גם ההוצאות להתזקת המנגנון הנצרך לכך, להכשרת המדריכים וכיו״ב „הוצאות־כלליות”. הסכום הנוסף, שהוצא להכשרתו של מש״ק (לאמור: רבי־טוראים,